

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7758-7759/2560

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัว จังหวัดฉะเชิงเทรา โจทก์ นางสาว ก. โจทก์ร่วม นาย ส. ผู้ร้อง นาย ว. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 75, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 297, ป.วิ.อ. มาตรา 219, พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6

## ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 มีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตาม ป.อ. มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 ลดมาตราส่วนโทษกึ่งหนึ่งตามมาตรา 75 จำคุก 16 ปี 8 เดือน และลดโทษให้จำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ตามมาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 คนละ 11 ปี 1 เดือน 10 วัน เปลี่ยนโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 ไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมมีกำหนดขั้นต่ำ 3 ปี 6 เดือน ขั้นสูง 5 ปี หากอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์แล้ว แต่ยังฝึกอบรมไม่ครบตามกำหนดเวลาให้ส่งไปจำคุกในเรือนจำมีกำหนดตามระยะเวลาขั้นต่ำที่เหลืออยู่ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นอันตรายสาหัสและมีผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กาย ตาม ป.อ. มาตรา 295, 297 (8) ประกอบมาตรา 83 ลดมาตราส่วนโทษกึ่งหนึ่งตามมาตรา 75 เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับอันตรายสาหัสซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 คงจำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน ลดโทษให้จำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 คนละหนึ่งในสามตามมาตรา 78 คงจำคุกคนละ 12 เดือน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 3 ปี คำนวณความประพฤติตลอดเวลาดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 ไม่เกินสองปีและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยังคงลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 ไม่เกินกำหนดที่ว่า ต้องห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 6 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 219 ที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 มีเจตนาร่วมกันพยายามฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของโจทก์ในปัญหานี้มาโดยไม่มีความเห็นแย้งของผู้พิพากษาที่พิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาทำความเห็นแย้งหรือรับรองให้ฎีกาหรืออัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ย่อมเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10

## คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ และเรียกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 10 ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 10 เรียกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 11 ถึงที่ 13 โจทก์ฟ้องทั้งสองสำนวนขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสิบสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 59, 80, 83, 90, 91, 288, 289, 358, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีของกลาง นับโทษจำคุกหรือระยะเวลาฝึกอบรมของ

จำเลยที่ 1 ต่อจากโทษจำคุกหรือระยะเวลาฝึกอบรมของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 216/2557 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสิบสามให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียว กับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษจำคุกหรือระยะเวลาฝึกอบรมต่อ ระหว่างพิจารณา นางสาว กัญญ์วรา มารดาและผู้แทนโดยชอบธรรมของนายศุภกิตติ ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็น โจทก์ในข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ศาลชั้นต้นอนุญาต นอกจากนี้ผู้เสียหาย ที่ 1 โดยนางสาวกัญญ์วรายื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 10 ชดใช้ค่าเสียหายและ ค่ารักษาพยาบาลรวม 1,000,000 บาท ต่อมาขอถอนคำร้อง ศาลชั้นต้นอนุญาต ผู้เสียหายที่ 3 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 10 ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 148,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันยื่นคำร้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ตาม คำร้องฉบับลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2557 ต่อมาภายหลังจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้รวมพิจารณาคดี ทั้งสองสำนวน ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสิบสามร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 148,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันยื่นคำร้องเป็นต้นไปจนกว่าจะ ชำระเสร็จตามคำร้องฉบับลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2558 จำเลยที่ 1 ถึงที่ 10 ให้การในส่วนแบ่ง ทำนองเดียวกันว่า มิได้ทำละเมิดต่อผู้ร้อง ไม่จำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ค่าสินไหมทดแทนสูง เกินส่วน ขอให้ยกคำร้อง จำเลยที่ 11 ถึงที่ 13 ให้การในส่วนแบ่งว่า ผู้ร้องมิใช่ผู้เสียหายที่แท้จริง ค่าสินไหมทดแทนสูงเกินส่วน ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 358, 371 (เดิม) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคสอง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 มีอายุ ระหว่าง 15 ปีเศษ ถึง 17 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ประกอบมาตรา 18 วรรคสาม การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 เป็นความผิด หลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือ ทางสาธารณะโดยเปิดเผย โดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวเป็น ความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ซึ่ง เป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน ฐาน ร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานทำให้เสียทรัพย์ เป็นการกระทำความผิดเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนซึ่งเป็น กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 16 ปี 8 เดือน รวมจำคุก 16 ปี 20 เดือน คำให้การของจำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่ บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก จำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 คนละ 11 ปี 9 เดือน 10 วัน อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติ ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 142 (1) ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 ไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและ อบรมเด็กและเยาวชนเขต 10 มีกำหนดขั้นต่ำ 3 ปี 6 เดือน ขึ้นสูง 5 ปี นับแต่วันพิพากษา โดยให้หัก วันควบคุมให้ หากจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 อายุครบ 24 ปีบริบูรณ์แล้ว แต่ยังฝึกอบรมไม่ครบ

ตามกำหนดเวลา ให้ส่งไปจำคุกไว้ในเรือนจำมีกำหนดตามระยะเวลาฝึกอบรมขั้นต่ำที่เหลืออยู่ ส่วน  
จำเลยที่ 13 ปัจจุบันอายุ 18 ปีเศษ และถูกพิพากษาจำคุกในคดีอื่น ดังนั้น การเปลี่ยนโทษและการ  
ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธี  
พิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 จึงไม่เหมาะสมแก่จำเลยที่ 13 ให้มีระยะเวลา  
ฝึกอบรมของจำเลยที่ 1 ต่อจากระยะเวลาฝึกอบรมในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 57/2558 ของ  
ศาลชั้นต้น รัชของกลาง ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 11 และที่ 12 คำขออื่นให้ยก กับให้จำเลยที่ 1  
และที่ 4 ถึงที่ 10 ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน 118,000 บาท แก่ผู้ร้อง พร้อมดอกเบี้ย  
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 4 พฤศจิกายน 2557 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง  
ส่วนจำเลยอื่นให้ยกคำร้อง จำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 แผนกคดี  
เยาวชนและครอบครัว พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 มีความผิดตาม  
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 297 (8), 358 ประกอบมาตรา 83 ลดมาตราส่วนโทษให้  
คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่  
13 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม  
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับ  
อันตรายสาหัส มีผู้ได้รับอันตรายแก่กาย และร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิด  
ต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส  
ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด แต่กระทงเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่  
1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 คนละ 1 ปี 6 เดือน ลดโทษให้จำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 คนละหนึ่งในสาม  
คงจำคุกจำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 คนละ 12 เดือน โทษจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 ให้รอ  
การลงโทษไว้มีกำหนด 3 ปี คำนวณความประพฤติตลอดระยะเวลาดังกล่าว โดยกำหนดให้ไปรายงาน  
ตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือนต่อครั้งในปีแรก 4 เดือนต่อครั้ง ในปีที่ 2 และ 6 เดือนต่อครั้ง  
ในปีที่ 3 กำหนดเงื่อนไขสำคัญคือให้เรียนให้จบในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือ  
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงตามที่กำลังศึกษาอยู่ขณะกระทำความผิดและขณะที่อ่าน  
คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 2 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ทุกครั้งที่มารายงานตัวให้นำ  
หลักฐานการเรียนหรือหลักฐานการประกอบอาชีพที่เป็นกิจจะลักษณะมาแสดงต่อพนักงานคุม  
ประพฤติ ให้จำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 และผู้ปกครองเข้ารับการอบรมทักษะการอบรมดูแล  
บุตรวัยรุ่น ให้พนักงานคุมประพฤติจัดให้จำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 ไปรับการฝึกอบรม  
พัฒนาศักยภาพเชิงบวก ทักษะการใช้ชีวิตและสังคมและรายงานให้ศาลชั้นต้นทราบ ให้ทำงาน  
บริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ในเรื่องที่เป็นผลต่อเนื่องจากกรณีนักศึกษาต่างสถาบันตีกัน  
เป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 เห็นสมควร  
ให้จำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 ปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมความประพฤติโดยเคร่งครัด และให้  
พนักงานคุมประพฤติรายงานต่อศาลชั้นต้นทราบความคืบหน้าการปฏิบัติตามเงื่อนไขเป็นระยะ  
หากครบกำหนด 3 ปีที่รอการลงโทษแต่จำเลยคนใดยังเรียนไม่จบการศึกษาตามเงื่อนไข ให้  
พนักงานคุมประพฤติรายงานต่อศาลชั้นต้นเพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำพิพากษามาตามความเหมาะสม  
ต่อไป ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (ที่แก้ไขใหม่) ยกฟ้องความผิดฐานร่วมกัน  
พยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ฐานร่วมกันมีและพาอาวุธปืนและยกคำขอให้ปรับระยะเวลา  
ฝึกอบรมของจำเลยที่ 1 ต่อจากคดีอื่น ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งทั้งสองศาลให้เป็นพับ  
นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและ

ครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติในชั้นนี้โดยคู่ความไม่ได้แย้งคัดค้านว่า ตามวันเวลา และสถานที่เกิดเหตุ ขณะที่จำเลยที่ 4 กับพวกซึ่งเป็นนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคจุฬารัตนรณนัต โดยสารอยู่ที่ศาลาพักผู้โดยสารใกล้สัญญาณไฟจราจรสามแยกบางปะกงนอก นายสมชาย ขับ รณนัตโดยสารคันหมายเลขทะเบียน 10 - 3716 ชลบุรี มาถึงศาลาพักผู้โดยสารมีผู้โดยสารคือ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคตะวันออกประมาณ 20 คน กับนักศึกษาโรงเรียนสุขุขบและ ประชาชนทั่วไปรวมประมาณ 50 คน ทั้งยืนและนั่งเต็มคันรถได้ชะลอรถเพื่อจอดก็มีจำเลยที่ 4 กับ พวกกรุกกันไปที่รณนัตโดยสาร จำเลยที่ 4 ได้ขกนายเจษฎางค์ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาค ตะวันออกซึ่งยืนอยู่บนรณนัตโดยสารแล้วจำเลยที่ 4 จะขึ้นไปบนรถก็ถูกนายเจษฎางค์ถึบจำเลยที่ 4 ไม่ให้ขึ้นรถ นายสมชายจึงขับรณนัตโดยสารออกไปโดยไม่จอด นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค จุฬารัตนจึงขับรถจักรยานยนต์ตามไปประมาณ 10 กว่าคัน เมื่อรณนัตโดยสารวิ่งไปถึงวัดใหม่ สงเคราะห์ราษฎร์หรือวัดผัซุด มีกลุ่มนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคจุฬารัตนขับรถจักรยานยนต์มีคนนั่ง ซ้อนท้าย 2 ถึง 3 คน ตามมาสมทบอีกประมาณ 5 ถึง 6 คัน และก่อนที่รณนัตโดยสารจะวิ่งไปถึงฝั่ง ตรงข้ามปัอมตำรวจ นายสุรศักดิ์ ซึ่งขับรถจักรยานยนต์ประกบด้านข้างได้โยนไม้ไล่ใต้ท้องรณนัต โดยสารถูกหม้อน้ำแตกกับใช้มีดดาบฟันกระจกด้านข้างคนขับแตกและใช้มีดฟันยางรณนัตจน ยางแตก และมีคนร้ายที่ไม่ได้แต่งกายนักศึกษาสวมหมวกนิรภัยซึ่งซ้อนรถจักรยานยนต์ได้ชูอาวุธ ปืนและมีเสียงปืนดัง 1 นัด กระสุนปืนถูกกระจกรณนัตโดยสารทางด้านหลังแตกแต่ไม่ทะลุตามผล การตรวจวิถิกระสุน รณนัตโดยสารวิ่งไปเครื่องดับและหยุดอยู่ตรงข้ามปัอมยามตำรวจ นักศึกษา วิทยาลัยเทคนิคจุฬารัตนเข้าไปทำร้ายผู้โดยสารและทำลายรณนัตโดยสาร เจ้าพนักงานตำรวจ ที่อยู่ปัอมตำรวจเข้ามาห้ามนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคจุฬารัตนจึงขับรถจักรยานยนต์หลบหนีไป ระหว่างทางที่นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคจุฬารัตนขับรถจักรยานยนต์มานั้นได้ใช้ก้อนหินและสิ่งของ ขว้างใส่รณนัตโดยสารเป็นระยะ ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับบาดเจ็บที่หน้าผากขวาบนขนาด 10 เซนติเมตร เอกซเรย์คอมพิวเตอร์สมองพบเลือดออกชั้นเยื่อหุ้มสมองใต้สมอง และมีกระดูกแตก ต้องได้รับการดูแลตลอดชีวิต เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับบาดเจ็บที่คืวด้าน ซ้ายเป็นแผลเย็บ 4 เข็ม ผู้ร้องได้รับค่าเสียหายเป็นค่าซ่อมรณนัต 88,000 บาท ค่าขาดประโยชน์ 30,000 บาท ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 11 และที่ 12 ไม่มีคู่ความฝ่ายใด อุทธรณ์ คดีสำหรับจำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 11 และที่ 12 จึงยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ความผิดฐาน ทำให้เสียทรัพย์ยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และในส่วนคดีแพ่งสำหรับจำเลยที่ 13 ศาลชั้นต้น พิพากษายกคำร้อง ผู้ร้องและจำเลยที่ 13 ไม่อุทธรณ์ จึงยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ปัญหาต้อง วินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 10 และที่ 13 มีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่า ผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 ตามที่ ศาลชั้นต้นพิพากษาหรือไม่ คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 มีความผิดฐาน ร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 ลดมาตราส่วนโทษกึ่งหนึ่ง ตามมาตรา 75 จำคุก 16 ปี 8 เดือน และลดโทษให้ จำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ตามมาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 คนละ 11 ปี 1 เดือน 10 วัน เปลี่ยนโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 ไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมมีกำหนด ขั้นต่ำ 3 ปี 6 เดือน ขึ้นสูง 5 ปี หากอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์แล้ว แต่ยังไม่ครบตามกำหนด เวลาให้ส่งไปจำคุกในเรือนจำมีกำหนดตามระยะเวลาขั้นต่ำที่เหลืออยู่ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษา แก่เป็นว่า จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 4 ถึงที่ 10 มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นอันตรายสาหัส

และมีผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 297 (8) ประกอบมาตรา 83 ลดมาตราส่วนโทษกึ่งหนึ่งตามมาตรา 75 เป็นการกระทำความผิดเดียว ผิดกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับอันตรายสาหัสซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 คงจำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน ลดโทษให้จำเลยที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 คนละหนึ่งในสามตามมาตรา 78 คงจำคุกคนละ 12 เดือน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 3 ปี คำนวณความประพฤติตลอดเวลาดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 ไม่เกินสองปีและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยังคงลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 ไม่เกินกำหนดที่ว่าต้องห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 6 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 มีเจตนาร่วมกันพยายามฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของโจทก์ในปัญหานี้มาโดยไม่มีความเห็นแย้งของผู้พิพากษาที่พิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาทำความเห็นแย้งหรือรับรองให้ฎีกาหรืออัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ย่อมเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 1 และที่ 4 ถึงที่ 10 คงมีปัญหาเฉพาะจำเลยที่ 13 ว่ากระทำความผิดฐานร่วมพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้ที่ใช้อาวุธปืนยังไม่ใช่จำเลยที่ 13 และจำเลยที่ 13 ไม่ได้ร่วมมีและพาอาวุธปืน เหตุคดีนี้เกิดขึ้นกะทันหันไม่มีการคบคิดมาก่อนดังที่วินิจฉัยมาในปัญหาประการแรก โดยต่างคนต่างขับชีรรถจักรยานยนต์ไล่ตามรถยนต์โดยสารและใช้ก้อนหินขว้างใส่รถยนต์โดยสารเป็นระยะจนกระเจกรถยนต์โดยสารแตก ก้อนหินไปถูกผู้โดยสาร โจทก์คงมีนางสมคิด พนักงานเก็บค่าโดยสารเพียงปากเดียวที่เห็นจำเลยที่ 13 ใช้ก้อนหินขว้างใส่รถยนต์โดยสารตอนที่รถยนต์โดยสารเครื่องดับ แต่ก็ไม่ได้ยืนยันว่าก้อนหินที่จำเลยที่ 13 ขว้างนั้นมีขนาดเท่าใดและทะลุเข้าไปในรถโดยสารหรือไม่ พฤติการณ์ของจำเลยที่ 13 จึงไม่ใช่การไตร่ตรองไว้ก่อน ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 13 มีเจตนาฆ่าดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ให้เหตุผลโดยละเอียดชัดแจ้ง นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยไม่จำต้องกล่าวซ้ำอีก ข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 13 กระทำความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนดังที่ศาลชั้นต้นพิพากษา ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาในปัญหาประการที่สองมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์สำหรับจำเลยที่ 13 ประการที่สองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

## องค์คณะ

กิริติ กาญจนรินทร์ · พิศล พิรุณ · สุรางคณา กมลละคร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7758-7759/2560>